

Čís. 12142.

»Veřejným soudním vyzváním« ve smyslu § 57 čís. 4 c. ř. s. rozumí se soudní výzva k žalobě, uskutečněná veřejnou vyhláškou; nestačí soudní poukaz k žalobě ve smyslu § 125 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1932, R II 449/32.)

Ve sporu o neplatnost poslední vůle zamítl soud první stolice návrh žalované, by byla žalobcům, kteří neprokázali, že jsou československými státními příslušníky, uložena žalobní jistota, poněvadž již v žalobě tvrdili a u prvního roku prokázali, že se přihlásili k dědictví ze zákona, byli však usnesením soudu ze dne 29. listopadu 1931 odkázáni na pořad práva a jim uloženo, by do 1. března 1932 podali ve smyslu § 125 nesp. říz. žalobu na žalovanou, která se přihlásila z poslední vůle k dědictví, ježto by jinak byla pozůstalost projednána bez ohledu na dědické nároky; poněvadž žalobci byli k podání žaloby soudem vyzváni, jsou podle § 57 c. ř. s. osvobozeni od složení jistoty pro náklady na rozepři. Rekursní soud uložil žalobcům, by složili žalobní jistotu. Důvody: Právním napadá žalovaná stanovisko prvního soudu, že žalobci podle ustanovení § 57 čís. 4 c. ř. s. jsou zbaveni povinnosti dáti žalobní jistotu. Toto ustanovení se vztahuje jen na případy, ve kterých byla žaloba podána na základě veřejného soudního vyzvání a ve kterých opomenutí má po případě hmotněprávní následky pro dotyčné osoby. O takový případ tu však nejde. Ve sporném případě bylo soudem jen řečeno, že pozůstalost bude prozatím projednána na základě poslední vůle, nebude-li soudu do určité lhůty prokázáno podání žaloby. Jinak však jde o úplně soukromoprávní poměr, otázka oprávněnosti dědického nároku žalobců nepodáním žaloby není nikterak dotčena, takže první soud neprávem s ohledem na citovaný předpis žádost žalované zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Neobstojí výtku, že rekursní soud posoudil věc nesprávně s hlediska právního, nezprostiv žalobce, cizozemce, ze závazku zříditi jistotu podle § 57 c. ř. s. Žalobci míní, že nejsou podle § 57 čís. 4 c. ř. s. povinni dáti jistotu, ježto podali žalobu následkem usnesení pozůstalostního soudu ze dne 29. listopadu 1931, jímž byli vyzváni, by do tří neděl podali na žalovanou žalobu ve smyslu § 125 nesp. říz. Leč jejich názor je mylný. Podle § 57 čís. 4 c. ř. s. nemá závazek zříditi jistotu místo při žalobách, které jsou podány následkem veřejného soudního vyzvání. Zákon požaduje, by šlo o veřejnou soudní výzvu k žalobě, má tedy na mysli výzvu uskutečněnou veřejnou vyhláškou. V souzeném případě jde sice o soudní poukaz žalobců k žalobě, ale nejde o veřejnou soudní výzvu k žalobě ve smyslu shora uvedeném. Nedopadá tu proto předpoklad § 57 čís. 4 c. ř. s. a bylo tudíž žalobcům právem uloženo napadeným usnesením, aby dali jistotu za náklady na rozepři.